

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Ing. M. K.**, zastoupený JUDr. Vladimírem Muzikářem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 13, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za **účasti:** a) Ing. M. O., a b) Ing. P. O., oba zastoupeni Mgr. Liborem Špundou, advokátem, se sídlem Masarykova 795/41, Olomouc, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. května 2015, č. j. KUOK 45872/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. května 2017, č. j. 62 A 128/2015 - 104,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce jako stavebník uzavřel dne 3. června 2010 s Městským úřadem Němčice nad Hanou jako příslušným stavebním úřadem veřejnoprávní smlouvu o umístění a provedení souboru staveb sp. zn. OS /2081/2010/Mrk (dále též „veřejnoprávní smlouva“). Hlavní stavbou měl být rodinný dům a mezi dalšími stavbami figurovaly vedle

přípojek a dopravního napojení též stavby F 02 – Sklad zahradního nářadí a F 03 – Ohradní oplocení parcely p. č. X, X, X, X v k. ú. M. (dále je vždy míněno toto katastrální území). Oplocení, kterého se týká řízení vedené nyní před Nejvyšší správním soudem, bylo na západní a jižní straně navrženo jako drátěné na ocelových sloupcích o výšce 1,5 m a na východní straně s podezdívkou z betonových tvárnic a výplní z dřevěných hoblovaných prken o výšce 1,3 m.

[2] Žalobce začal nejprve budovat rodinný dům. Na základě námitek sousedů zahájil stavební úřad se žalobcem řízení sp. zn. SÚ/2002/2014-Gre o odstranění stavby z toho důvodu, že dům byl údajně proveden v rozporu se schválenou a sousedy odsouhlasenou projektovou dokumentací (zejména měl být založen výše, než dokumentace stanovovala), přičemž žalobce v rámci tohoto řízení požádal o dodatečné stavební povolení na stavbu domu. Následně, dne 21. května 2014 žalobce stavebnímu úřadu oznámil, že upouští od záměru provést výše uvedené stavby F 02 a F 03 a vzdává se práv nabytých z veřejnoprávní smlouvy k těmto stavebním objektům, a zároveň podal stavebnímu úřadu celkem tři žádosti o územní souhlas, a to samostatně na „Sklad, přístřešek, parkovací stání“ na pozemcích p. č. X a X (v této věci je před Nejvyšším správním soudem vedeno řízení pod sp. zn. 7 As 182/2017), na „Oplocení“ na pozemcích parc. č. X, X a X (v této věci je před Nejvyšším správním soudem vedeno řízení pod sp. zn. 7 As 181/2017) a na „Oplocení“ na pozemcích p. č. X a X (jehož se týká nyní vedené řízení před Nejvyšším správním soudem). Oplocení bylo nově navrženo jako zeď z betonových pohledových tvárnic, v části s dřevěnou výplní, o celkové výšce 1,5 - 2,85 m.

[3] Ve všech třech případech rozhodoval z důvodu podjatosti zaměstnanců Městského úřadu Němčice nad Hanou Magistrát města Prostějova (dále též „stavební úřad“). Ten provedl v jednotlivých věcech řádné územní řízení a všechny tři stavby na žalobcovu žádost svým rozhodnutím do území umístil (v nyní projednávané věci šlo o rozhodnutí ze dne 20. ledna 2015). Krajský úřad Olomouckého kraje jako odvolací orgán (nyní žalovaný) dal nicméně za pravdu žalobcovým sousedům, že se jednalo o nepřípustné dvojí rozhodování o téže věci. Vydaná územní rozhodnutí proto zrušil a řízení zastavil (v nyní projednávané věci šlo o rozhodnutí ze dne 18. května 2015). Žalovaný vyšel, stručně řečeno, z toho, že na veřejnoprávní smlouvu o umístění a provedení stavby se musí nahlížet jako na jeden celek a její právní účinky ve vztahu k dílčím stavbám nemohou zaniknout za situace, kdy byl zahájen povolený soubor staveb.

[4] Proti těmto rozhodnutím žalovaného se žalobce neúspěšně bránil žalobami podanými u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“). Soud dospěl k závěru, že pokud měl žalobce zájem o změnu staveb, jež byly předmětem veřejnoprávní smlouvy poté, co již s výstavbou započal, měl buď požádat o změnu stavby před jejím dokončením, nebo o změnu uzavřené veřejnoprávní smlouvy.

[5] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že podle údajů z jiného řízení vedeného před Nejvyšším správním soudem začal žalobce dne 2. června 2015 na svých pozemcích provádět výkopové práce a ke dni 9. července 2015 byla na hranici pozemků p. č. X, X a sousedních pozemků p. č. X, X a X dokončena betonová zeď o výšce nejméně 2,40 m nad horní stranu betonových základových pasů a na pozemku p. č. X bylo postaveno parkovací stání a zděný objekt skladu nářadí a přístřešku. Žalobcovi sousedé se neúspěšně domáhali u stavebního úřadu zahájení řízení o odstranění těchto nepovolených staveb, a to

i prostřednictvím zásahové žaloby u Krajského soudu v Brně (řízení vedené před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 As 160/2017).

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Napadený rozsudek označil v prvé řadě za nepřezkoumatelný, neboť podle něj neodpovídá na jeho argumenty ke stěžejní právní otázce případu, totiž zda mohl jako stavebník upustit od záměru provést některou – dosud nezapočatou – stavbu, kterou byl oprávněn zřídit na základě veřejnoprávní smlouvy, jež mu založila právo provést několik staveb, za skutkového stavu, kdy některé (jiné) stavby povolené veřejnoprávní smlouvou stěžovatel již provedl.

[7] I kdyby Nejvyšší správní soud zhodnotil rozsudek krajského soudu jako přezkoumatelný, měl by jej podle stěžovatele zrušit pro nezákonnost, neboť soud vyšel z nesprávného předpokladu, že na veřejnoprávní smlouvu o umístění a provedení stavby je vždy nutno nahlížet jako na jeden celek. V případě souboru staveb je podle stěžovatele naopak přípustné, aby stavebník upustil od záměru zbudovat část staveb ze souboru, přičemž v takovém případě zaniknou právní účinky veřejnoprávní smlouvy pouze zčásti, a to ve vztahu k daným (dosud nezapočatým) stavbám. Stavební zákon takovou možnost sice výslovně neupravuje, zároveň ji však nezakazuje, tudíž se podle stěžovatele uplatní ústavní premisa, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Stěžovatel upozornil též na zásadu dispoziční, která stavebním zákonem všeobecně prostupuje, a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. listopadu 2011, č. j. 3 As 18/2011 - 117, podle nějž lze v řízení o dodatečném povolení stavby dodatečně povolit i jednotlivé části stavby. Poukázal dále na to, že každá stavba ze souboru umístěného veřejnoprávní smlouvou je samostatnou stavbou, přičemž stavby, o něž se v řízení jedná, nejsou funkčně či provozně závislé na stavbě hlavní či naopak (na rozdíl např. od staveb přípojek sítí, kterou jsou podmínkou pro kolaudaci rodinného domu).

[8] Konečně stěžovatel dovozuje, že i kdyby byl názor krajského soudu správný, měl napadené správní rozhodnutí zrušit pro vadu řízení, neboť správně měl žalovaný věc vrátit stavebnímu úřadu k dalšímu řízení se závazným stanoviskem, podle něhož má podanou žádost posuzovat dle obsahu jako návrh na změnu veřejnoprávní smlouvy o umístění a provedení souboru staveb.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jakmile je se stavbou jednou započato, není již podle stavebního zákona možné od veřejnoprávní smlouvy platně odstoupit. Stavba je přitom zahájena započetím prací na jakémkoliv stavebním objektu, který je součástí stavby (zde provedením stavby rodinného domu); v tomto ohledu je nutné veřejnoprávní smlouvu posuzovat jako jeden celek. Po započetí stavby lze ke změně v provedení stavby umístěné a povolené veřejnoprávní smlouvou přistoupit již pouze na základě změny veřejnoprávní smlouvy či na základě rozhodnutí o změně stavby před dokončením. Umístění jiné stavby v témže místě není možné, šlo by o nepřípustné dvojí rozhodování o téže věci, které zapovídá jednak § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jednak zásada materiální právní moci rozhodnutí podle § 73 odst. 2 správního řádu, a konečně též judikatura (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 28. ledna 1996, sp. zn. 6 A 100/94). V takovém případě nelze než vedené řízení zastavit s ohledem na překážku věci pravomocně rozhodnuté, a to pro buď odpadnutí

důvodu řízení (u řízení zahajovaných z moci úřední), nebo proto, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou (v řízení na žádost).

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Rozsudek krajského soudu považuje Nejvyšší správní především za plně přezkoumatelný. Ačkoliv na žalobní argumentaci reaguje stručně, činí tak srozumitelným způsobem. Krajský soud dospěl v klíčové právní otázce vytyčené samotným stěžovatelem k jednoznačnému závěru, že *„vydělení stavby oplocení z předmětu veřejnoprávní smlouvy, jak činí žalobce, a to jen proto, že se jedná o dílčí část souboru staveb podle veřejnoprávní smlouvy, je podle zdejšího soudu vyloučeno, neboť žádost o stavební povolení (či územní rozhodnutí) se podává pro samostatnou stavbu, soubor staveb nebo jednotlivé stavby souboru staveb, a vydaným rozhodnutím či v tomto případě veřejnoprávní smlouvou je vymezen předmět řízení, totožnost věci a tím i věc rozhodnutí, která je překážkou dalšího rozhodování v téže věci. … Pokud účastník řízení zvolí pro umístění a povolení své stavby režim veřejnoprávní smlouvy, pak dojde-li k závěru, že je namístě změna stavby, je povinen postupovat podle příslušných ustanovení týkajících se změny stavby před jejím dokončením či změny veřejnoprávní smlouvy ve smyslu stavebního zákona jako lex specialis ke správnímu řádu.“* Ostatně stěžovatel sám s těmito odůvodněnými závěry polemizuje v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozsudku.

[12] Obecnou úpravu veřejnoprávních smluv nacházíme ve správním řádu, a to v § 159 - 170. Tato ustanovení zacházejí s veřejnoprávní smlouvou zásadně jako s celkem. Zvláštní úpravu veřejnoprávní smlouvy nacházíme v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Ten ji používá jako alternativu k územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení, tedy jako jeden z tzv. zjednodušených postupů. Podle § 78a odst. 1 věta první stavebního zákona může stavební úřad uzavřít se žadatelem veřejnoprávní smlouvu o umístění stavby, o změně využití území a o změně vlivu užívání stavby na území, která nahradí územní rozhodnutí. Obdobně podle § 116 odst. 1 stavebního zákona může veřejnoprávní smlouva o provedení stavby nahradit (též) stavební povolení.

[13] Zrušení veřejnoprávní smlouvy je podle obecné úpravy v § 167 správního řádu možné jen se souhlasem ostatních stran smlouvy. Její jednostranná výpověď je podle § 166 odst. 2 správního řádu podmíněna tím, že si takovou možnost smluvní strany ve smlouvě sjednají. Podle zvláštní úpravy obsažené v § 78a odst. 8 stavebního zákona pozbývá ovšem veřejnoprávní smlouva účinnosti (také) dnem, kdy stavební úřad obdržel sdělení žadatele, že upustil od záměru, ke kterému se veřejnoprávní smlouva vztahuje; to neplatí, byla-li realizace záměru již zahájena. Obdobně podle § 116 odst. 6 stavebního zákona může stavebník odstoupit od veřejnoprávní smlouvy na základě oznámení stavebnímu úřadu, že od svého záměru upouští; to neplatí, jestliže stavba již byla zahájena. Stavební zákon zde v souvislosti se stavebníkovým sdělením či oznámením nehovoří o jednotlivých stavbách, ale volí obecnější termín „záměr“, pod nějž lze nepochybně podřadit i úmysl vybudovat

soubor staveb. I stavební zákon tedy zachází s veřejnoprávní smlouvou jako s jedním celkem, jímž je povolen jediný záměr (byť třeba i sestávající z více staveb).

[14] Ačkoliv stavební zákon výslovně nezakazuje stavebníkovi, aby sdělil stavebnímu úřadu, že upustil jen od (dosud nerealizované) části svého záměru, je zároveň zřejmé, že zákonodárce s takovou možností nepočítal, neboť stavební zákon zná pouze jediný důsledek sdělení stavebníka o upuštění od záměru, a to pozbytí účinnosti celé veřejnoprávní smlouvy. Takový výsledek ovšem není v daném případě žádoucí (a nepřeje si jej zjevně ani sám stěžovatel), neboť by se tím ztratil právní podklad i pro již realizované stavby. Závěry žalovaného i krajského soudu tak vycházejí z textu zákona a nejsou výrazem libovůle – stavební zákon skutečně umožňuje stavebníkovi jednostranně odstoupit pouze od realizace celého záměru, jenž byl předmětem veřejnoprávní smlouvy, a to jen do doby, než s touto realizací v jakékoliv podobě započne. Jen takto je možné docílit jednostranně zániku veřejnoprávní smlouvy, a to jedině jejího zániku jako celku. Po započetí se stavbou rodinného domu stěžovatel tuto možnost nenávratně ztratil. Jeho oznámení o upuštění od záměru tak nemohlo vyvolat zamýšlené účinky a veřejnoprávní smlouva jako celek zůstala v platnosti. Neznamená to samozřejmě, že by stěžovatel musel všechny stavby ze souboru opravdu realizovat – stavebník může od vybudování některých staveb fakticky upustit, aniž by to nutně sděloval stavebnímu úřadu (nejsou-li na jejich vybudování funkčně závislé jiné, již dokončené stavby, u nichž by to bránilo kolaudaci). Právně však dané území zůstává regulováno veřejnoprávní smlouvou, dokud stavebník nedosáhne její změny zákonem předvídaným postupem.

[15] Nejvyšší správní soud dodává, že rozšiřující výklad výše popsané a vyložené právní úpravy by byl na místě v případě, že by stavebníka neústavním způsobem omezovala v jeho právech (zde v právu nakládat se svým majetkem, tedy v právu vlastnickém). Tak by tomu bylo v případě, že by jediným způsobem, jak dosáhnout změny záměru, byla změna veřejnoprávní smlouvy na základě dohody stavebního úřadu a žadatele podle § 78a odst. 8 stavebního zákona. Taková změna je totiž přípustná pouze za podmínek § 94 odst. 1 stavebního zákona (tj. jestliže se změnila územně plánovací dokumentace nebo jiné podklady pro územní rozhodnutí nebo podmínky v území), a navíc probíhá postupem podle § 78a odst. 1 až 4 (tudíž stejně jako veřejnoprávní smlouva samotná vyžaduje, aby žadatel zajistil souhlasy osob, které by byly účastníky územního řízení, se změnou veřejnoprávní smlouvy). Pokud by tedy stěžovatel usiloval o takovou změnu stavby, s níž by vlastníci okolních pozemků nesouhlasili, ocitl by se v pasti. Stal by se rukojmím v rukou svých sousedů, neboť bez jejich souhlasu by nemohl k žádné úpravě záměru přistoupit. Přitom důvody pro takovou změnu mohou být mnohdy oprávněné a pragmatické, např. nutnost snížit rozpočet stavby a tím pádem omezení záměru ve smyslu jeho zmenšení, vypuštění některých stavebních objektů apod.

[16] Jak ale správně upozornil žalovaný i krajský soud, stěžovateli se otevírala ještě druhá možnost, jak změny svého záměru docílit. Tato druhá možnost souhlas sousedů nevyžaduje. Jde o postup podle § 118 stavebního zákona. Podle odst. 1 citovaného ustanovení je stavebník povinen provádět stavbu v souladu s jejím povolením vydaným podle tohoto zákona, za něž se považuje též veřejnoprávní smlouva. Změnu stavby před jejím dokončením lze povolit ještě před zahájením stavby nebo v průběhu provádění stavby. Podle § 118 odst. 2 stavebního zákona lze sice změnu stavby před jejím

dokončením povolit jen v souladu s územním rozhodnutím nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí, vyžaduje-li však změna stavby před jejím dokončením změnu územního rozhodnutí, je možné rozhodnout o této změně ve spojeném řízení, ustanovení § 94 a 94a stavebního zákona se použijí přiměřeně.

[17] Jestliže tedy stěžovatel dospěl k závěru, že oproti původní verzi svého záměru, k níž získal souhlas sousedů, chce svůj záměr upravit takovým způsobem, který sousedům vyhovovat nebude, měl požádat o změnu stavby před dokončením. V tomto řízení by se transparentně pojmenovaly změny, k nimž má oproti původně odsouhlasené verzi dojít, sousedé by proti těmto změnám vznesli své námitky a stavební úřad by vyhodnotil, zda jde o námitky oprávněné, jež brání realizaci záměru v upravené podobě, nebo zda je namístě námitky zamítnout a změnu stavby před dokončením povolit. Taková situace by byla přehledná a práva všech stran by byla respektována. Místo toho se stěžovatel pokusil o tah, který stavební zákon nezná a který nadto vytvořil nepřehlednou situaci. Namísto části původně povoleného souboru staveb měly být povoleny na stejném místě stavby nové, jejichž odlišnost od staveb původních by bylo možno zjistit jen důkladným porovnáním původní a nové projektové dokumentace. Nadto měly být povoleny ve třech různých řízeních (přičemž jen oplocení samotné bylo rozděleno do dvou samostatných řízení), ačkoliv šlo o pouhé rozdělení původního záměru. Popsaný postup jeví jasné rysy účelovosti. Jak Nejvyšší správní soud vyložil výše, stavební zákon upravuje odstoupení od záměru a jeho následky jednoznačně jen pro záměr jako celek, a naopak nabízel stěžovateli řízení, jímž mohl dosáhnout sledovaného výsledku, a to právem předvídaným postupem, tedy změnou stavby před dokončením ve spojeném řízení podle § 118 odst. 2 stavebního zákona.

[18] Za takové situace se nelze úspěšně dovolávat ústavního pravidla, že co zákon nezakazuje, je dovoleno. Jak uvedl tzv. konfliktní senát ve svém usnesení ze dne 21. května 2008, č. j. Konf 31/2007 - 82, č. 1675/2008 Sb. NSS,: *„Pro vztahy navazované v oblasti soukromého práva je typické, že strany si mohou svobodně smluvit to, co uznají za vhodné; je přitom na nich, zda využijí rejstříku pojmenovaných smluv, které jim nabízí zákon, a i v případě, že uzavřou pojmenovanou smlouvu, mohou její obsah v převážné míře sami ovlivnit vlastními ujednáními, upravujícími jejich práva a povinnosti odlišně od zákona. Veřejnoprávní vztah je naopak charakteristický tím, že jeho podstatný obsah je předepsán zákonem, případně stanoven individuálním správním aktem, aniž by se od něj strany mohly odchýlit.“* Tuto úvahu můžeme obdobně vztáhnout též na dodatečné změny obsahu uzavřeného veřejnoprávního závazku. Přípustné sice jsou, avšak striktně jen za takových okolností a prostřednictvím těch právních nástrojů, které zákon výslovně předvídá. I podle § 170 správního řádu se ustanovení občanského zákoníku (včetně základní zásady vymezené v § 1 odst. 2 občanského zákoníku, reflektující obecný ústavní princip demokratického právního státu, jehož se dovolává stěžovatel) použijí (toliko) přiměřeně a jen pokud to nevylučuje povaha a účel veřejnoprávních smluv, a výslovně je vyloučeno použití ustanovení o neplatnosti právních jednání a relativní neúčinnosti a o odstoupení od smlouvy. I z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že režim změny obsahu veřejnoprávní smlouvy, výpověď a zrušení veřejnoprávní smlouvy je kogentně regulován a právní úprava nedává prostor pro jiné způsoby změny obsahu či zániku veřejnoprávní smlouvy, ať už zcela nebo zčásti, než které výslovně umožňuje.

[19] Zbývá tak jen připomenout, že podle § 48 odst. 2 správního řádu lze totéž právo přiznat nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Byla tedy správná i úvaha žalovaného, že překážka věci pravomocně rozhodnuté bránila stavebnímu úřadu v tom, aby vydal územní rozhodnutí, jímž by se umisťovala stavba betonových zdí v místě, kde již bylo dříve pravomocně umístěno oplocení jiného vzhledu a stavebního provedení na základě platné veřejnoprávní smlouvy, jež nebyla ani změněna, ani nepozbyla svých účinků.

[20] Za pravdu nemohl dát Nejvyšší správní soud stěžovateli ani v tom, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit pro vadu řízení. Především jde o argument, který stěžovatel před krajským soudem neuplatnil, nutno jej tedy označit za nepřípustný kasační bod podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel sice touto námitkou reagoval na argumentaci použitou krajským soudem v jeho rozhodnutí, ta však pro něj nebyla nikterak překvapivá, neboť byla obsažena již v rozhodnutí žalovaného. Přesto Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění podotýká, že pravidlo, podle nějž se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno, zakotvené v § 37 odst. 1 správního řádu, nelze uplatňovat bezbřeze. Jeho smyslem je, aby osoba neutrpěla újmu proto, že své podání nesprávně nazve, případně nepřesně formuluje, z obsahu je však zřejmé, čeho se snaží dosáhnout, tedy k jakému úkonu směřuje její vůle. To není nyní projednávaný případ. Stěžovatel jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností žádal stavební úřad o vydání územního souhlasu na (část) oplocení kolem svého domu. Nejenže svou žádost o územní souhlas takto nazval, ale i obsahově jednoznačně šlo o žádost o územní souhlas. Pokud by s ní stavební úřad nakládal jako s návrhem na změnu veřejnoprávní smlouvy, vůli žadatele by nerespektoval a dovodil by něco, čeho se žadatel zcela evidentně dosáhnout nesnažil. Postupoval by tak naopak v rozporu s účelem a smyslem ustanovení správního řádu, jehož se stěžovatel nyní dovolává, přičemž takový postup by mohl v některých případech žadatele dokonce zásadním způsobem poškodit.

[21] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem shrnuje, že veřejnoprávní smlouva o provedení stavby ve smyslu § 116 odst. 1 stavebního zákona nezakládá pouze oprávnění stavebníka stavět, nýbrž v souladu s principem právní jistoty a principem materiální právní moci i legitimní očekávání pro dotčené vlastníky sousedních pozemků a staveb, pokud jde o poměry v území v místě stavby. Postupem, kdy ve fázi realizace stavby či souboru staveb podle veřejnoprávní smlouvy stavebník stavebnímu úřadu podle § 116 odst. 6 stavebního zákona sdělí, že upouští od provedení části stavby podle veřejnoprávní smlouvy, a požádá o vydání rozhodnutí o umístění jiné stavby podle § 86 stavebního zákona, jež však materiálně představuje změnu provedení stavby či souboru staveb, nelze docílit změny předmětu ani zániku účinků veřejnoprávní smlouvy. Pokud stavebník zvolí pro umístění a povolení své stavby režim veřejnoprávní smlouvy, pak dojde-li k závěru, že je namístě změna stavby, je povinen postupovat podle příslušných ustanovení stavebního zákona týkajících se změny veřejnoprávní smlouvy či změny stavby před jejím dokončením.

[22] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku

Krajského soudu v Brně v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, Nejvyšší správní soud, stejně jako Krajský soud v Brně, jim v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jim mohly vzniknout náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu